

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι ανοικτό.

Ό Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνε
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μοῦ καταβαίνε.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ἀνέχομαι,
μοναχά 'στός Έπαρχίας — και 'στό Έξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα και μόνο.

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' εἰδῶ συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ
κι' ὄσα φύλλα κι' ἄν κρατῆς — δέν περνᾶς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅτων φόρων τήν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.

Σεπτεμβρίου δεκάτη κι' έβδόμη,
τελεταί βασιλέων και κῶμοι.

Ποῦντιος δικόσα δεκαεννέα,
νέας μνηστείας μεγάλα νέα.

Στοῦ βασιληᾶ μας τό παιδί,
εἰς τόν Γεωργάκη δηλαδή.

Ό Δόκιμε Γεώργιε, τοῦ βασιληᾶ παιδί,
μετά χαρᾶς ἐμάθαμε τ' ἄρραβωνιάσματά σου
και ὁ καθένας ἄρχισε και σέ νά τραγουδῆ
και τί χαρά τήν 'πήραμε μονάχος σου φαντάσου.
'Ό Πρίγκηψ 'Υψηλότατε, τό χέρι μου σου δίνω,
γιατί και σένα σ' ἀγαπῶ καθῶς τόν Κωνσταντίνο.

Πῶ! πῶ! ἄρραβωνιάσματα!... τό ἐν ἄπάνω 'στ' ἄλλο
κι' ἐγώ δέν ξέρω τί νά πῶ και τί νά πρωτοψάλω.
Μόλις ἄρραβωνιάστηκε ὁ ένας ἀδελφός
και ἄλλ' ἄρραβωνιάσματα ἐβγήκαν εἰς τό φῶς.
Συγγένεια μέ Γερμανούς, συγγένεια μέ Γάλλους...
αὐτά θά κάμουν τούς Ρωμηούς ογδηγόρα μεγάλους.

Ό δούξ τῆς Σάρτρης συγγενής.. μά τί χαρά τήν 'πῆρα!
κι' ἐμεῖς ὁποῦ δέν εἶχαμε οὔδ' ὅτον ἤλιο μοῖρα,
ἀμέσως θά σηκῶσωμε τή μύτη μας ἄπάνω
και ἡ Έλλάς 'στή φτέρνα της θά γράφη τόν Σουλτάνο
και θά δουλεύουνε γι' αὐτήν οἱ Γερμανοί κι' οἱ Γάλλοι,
ἐνῶ αὐτή 'στῆς δάφναις της θά γέρονη τό κεφάλι.

Έχάρη, Πρίγκηψ, δι' αὐτό ἡ δόλια μας ψυχή
κι' ἐδάκρυσαν οἱ γέροντες κι' ἐπλάτυναν τά στήθεια,
ἀλλ' ἔνα μᾶς ἐτάραξε και μῆς ἀνησυχεῖ
ἐάν οἱ ἄρραβῶνες σου ἐγίνηκαν 'στ' ἀλήθεια.
Μᾶς λέν πῶς δέν τά ἔψησες ὡς τώρα μέ καμμιά
κι' ἀκόμη τοῦ πατέρα σου θά τρώγης τά ψωμιά.

Γιά τοῦτο χολοσκάνομε, για τοῦτο ἀποροῦμε
και ἄν ἡ κόρη τοῦ Δουκῆς θά γίνη σύντροφός σου,
βεβαίωσέ μας 'γοήγορα για νά σέ συγχαροῦμε
καθῶς ἐσυχαρήκαμε τόν πρώτο ἀδελφό σου.
Και ἄν ἄρραβωνιάστηκε, λεβέντικο ἀγόρι,
χαιρετισμούς 'τόν πεθερό, χαιρετισμούς 'στήν κόρη.

Πᾶς Έλλην ἔξαλλος κρατεῖ 'στό χέρι τό κοντύλι
κι' ἀμέσως τηλεγράφημα σκοπεύει νά σου στείλῃ.
Κι' ἄν ἀληθεύουν πράγματι ἄρραβωνιάσματα σου
τόσα θ' ἀκούσης ἄπ' αὐτήν τήν γῆν τῶν Παρθενῶνων,
ποῦ ἴσως, 'Υψηλότατε, μέ δλα τά σωστά σου
νά βλαστημήσης τή στιγμή αὐτῶν τῶν ἄρραβῶνων.

